ANUNȚURI

• Ieri s-au împlinit 9 zile de când a adormit, după o luptă de câțiva ani cu cancerul, sora **Cristina-Elena** (foto), mama unei fetițe de 10 ani. Poate puțini dintre noi am cunoscut-o și nici măcar din vedere. Mai multe găsiți într-unul din articolele din acest număr. Dumnezeu să o așeze cu drepții!

• **Tinerii noștri** au fost săptămâna trecută într-o nouă **tabără**, de această dată pe plaiurile arădene obișnuit, la Măderat. S-au bucurat de șederea împreună, au discutat lucruri serioase, au glumit, s-au rugat pentru pace, i-au bucurat pe pr. Robert și pe pre. Diana de la Drauț, făcându-le surpriza să fie la Sf. Liturghie acolo.

ȘTIRI

• În mai multe localități din **Ucraina** au loc **procesiuni cu icoane** făcătoare de minuni ale Maicii Domnului și cu sfinte moaște, făcându-se rugăciuni pentru încetarea războiului. (orthochristian.com)

• Prin **platforma „Ajută cu bucurie”,** Patriarhia Română și Federația Filantropia se alătură eforturilor care se fac la nivel național și încearcă să ofere o mână de ajutor persoanelor afectate de conflictul dintre Rusia și Ucraina. Marți, Patriarhia Română a trimis la Chișinău un tir cu alimente și produse de strictă necesitate pentru refugiații ucraineni. Există și un site unde se pot găsi informații și oferi ajutoare concrete. fiideajutor.ro. Majoritatea eparhiilor derulează acțiuni umanitare semnificative pentru refugiații din Ucraina. Pe lângă coordonarea activităților, unii dintre ierarhii români au mers personal la punctele de trecere sau în taberele de refugiați pentru a fi alături de cei care fug din calea războiului. (sursa: basilica.ro)

• Un transport de 24 tone din **Arhiepiscopia Aradului cu ajutoare pentru refugiații de război** din Ucraina a ajuns în județele Satu Mare și Maramureș. Ajutoarele au fost depozitate la Mănăstirea Bârsana și Sighet și au constat din: alimente neperisabile, haine, produse de igienă personală, produse de igienă și jucării pentru copii și bani. (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Mon. Marcel Karakalinul - *Experiențe duhovnicești ale Sfântului Iosif Isihastul*

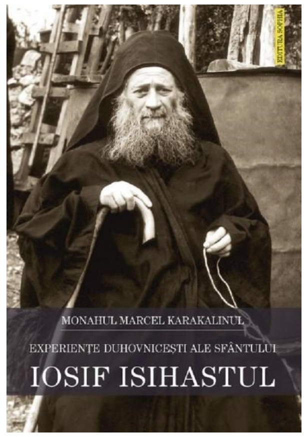

Plină de har, dragoste și simplitate binecuvântată, personalitatea lui Gheron Iosif atrage ca un magnet sufletele însetate de lumină și adevăr – ca un adevărat ucenic al Mântuitorului, cuviosul îi odihnește pe toți osteniții și împovărații care caută scăpare de nesfârșitele poveri ale acestei lumi. Cartea de față, plină de experiențe minunate și tâlcuiri duhovnicești, le va deschide tuturor o fereastră spre bunătățile nădăjduite ale veacului ce va să fie, spre odihna cea nesfârșită și bucuria necontenită în Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia s-au făcut următori toți sfinții.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 8 (LXXVI) 6 martie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

> “ După lepădarea de credință, cel mai mare păcat care se face în lume este uciderea de prunci. Aceste două păcate atrag grabnica mânie și pedeapsă a lui Dumnezeu peste oameni.
> *Părintele Paisie Olaru*

Cealaltă ROMÂNIE

„O astfel de durere precum acest război era cu neputință să nu vină, din mai multe cauze. Părintele Arsenie ne învață ca la orice suferință să zicem: asta este pentru păcatele mele.

*Plătim în primul rând pentru **răcirea noastră duhovnicească**, pentru neimplicarea noastră în războiul duhovnicesc (Privegheați și vă rugați...). Războiul duhovnicesc, dacă îl purtăm până la sânge, ne izbăvește de cel cu armele de foc. Dar nici noi, care ne pretindem creștini, nu am început acest război duhovnicesc. Privegheați și vă rugați măcar un ceas cu Mine... Nu am făcut aceasta și acum plătim cu războiul din afară, din lume, cu sânge.*

*A doua cauză sunt **avorturile**. Nenumăratele crime, ucideri de oameni, făcute în taină, dar care nu au rămas ascunse de Cel ce pe toate le știe. Le-am tolerat și noi. Ne oripilăm cum pot aceia să bombardeze o țară, dar nu ne revoltăm când mamele își ucid copiii în pântece. Poate noi nu am făcut avort, dar ne-am împăcat cu situația și suntem vinovați! Pentru râurile de sânge se răspunde doar cu râuri de lacrimi de pocăință, dar acestea sunt prea*

!

ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ SE CITESC PRIMELE 3 CAPITOLE DIN CARTEA FACERII.

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ din Postul Mare

Pentru a fi ascultat cum se cuvine, Canonul cel Mare presupune, desigur, **cunoașterea Sfintei Scripturi** și priceperea de a pătrunde înțelesurile Canonului. Dacă astăzi atât de mulți oameni îl consideră plicticos și fără sens, aceasta e din cauza credinței lor, care nu se mai hrănește din izvorul Sfintelor Scripturi care, pentru Părinții Bisericii, erau izvorul credinței. Trebuie **să învățăm din nou cum să intrăm într-o lume ca aceea descoperită de Biblie** și cum să trăim în ea. Călătoria Postului începe astfel cu o reîntoarcere la „punctul de plecare” – lumea Creației, Căderii și Răscumpărării, o lume în care toate lucrurile vorbesc de Dumnezeu și reflectă slava Sa, în care toate întâmplările sunt îndreptate spre Dumnezeu, în care omul găsește adevărata dimensiune a vieții sale și, având temelia în aceasta, face **pocăință**. (*Al. Schmemann*)

puține, ca să se reechilibreze balanța...

Iar al treilea motiv pentru război este ***lipirea noastră de cele materiale****, prin curvie, mândrie, lăcomie.*

Păcatele acestea au cuprins lumea întreagă...”

Aceste cuvinte ne-au fost spuse, spre trezire, în săptămâna care a trecut. Pentru a înțelege și mai bine cât de grave sunt lucrurile și pentru că ne-am obișnuit zilnic să aflăm cifre (numărul victimelor acestui război), iată și alte cifre, mult mai îngrozitoare.

Râurile de sânge

În țara noastră, în ultimii 60 de ani, **s-a exterminat o altă Românie: peste 22 de milioane de copii uciși** prin avort. Și acestea sunt doar datele luate din spitalele de stat. Nu sunt incluși aici copiii omorâți în clinicile particulare, prin case, și nici cei care au pierit prin sterilet și alte mijloace.

Din cei aproximativ 400.000 de copii care se puteau naște în anul 2004, aproape jumătate – 190.000 – au fost avortați. 46 % din copii sunt uciși înainte de a se naște, de cei care ar trebui să-i aducă pe lume.

În anul 1957, autoritățile comuniste de la noi au legalizat avortul. Ceaușescu, dorindu-și o Românie cu o populație numeroasă, a interzis aceasta 9 ani mai târziu. Revoluția din 1989 a adus cu sine „libertatea” de a omorî oficial: în primul an de libertate, 1990, au fost uciși prin avort 1 milion de copii!

Cel viclean vrea cu orice chip să piardă Biserica lui Hristos și avortul este una din armele sale. Dar nu ucide doar copii, ci și sufletele, ba chiar și trupurile celor care nu-i mai vor. Între 1965-1989, **peste 10.000 de femei au murit în timp ce își avortau copilul!** Și vorbim doar de România...

Știm cu toții că sunt oameni care luptă pentru viață. Poate și pentru ei, și pentru rugăciunile altora, o parte din medici s-au trezit și nu mai doresc să se facă părtași la crime: într-un studiu din 2019 al unei organizații pro-avort, se spunea cu indignare că din cele 189 de spitale-maternități din România, unde femeile ar putea să-și exercite „dreptul” asupra propriului trup prin avort, 60 de clinici refuză să mai facă avorturi. O parte dintre medici au motivații religioase, alții etice.

Dumnezeu nu vrea să ne piardă și face totul să ne oprească de la păcat. Iată cum: poate puțini știu că pandemia nu a însemnat numai restricții, ci și salvarea unor vieți. O bună vreme din ultimii doi ani, spitalele nu au mai putut primi decât urgențe medicale. Iar avortul nu a fost considerat (oficial) o urgență medicală. Astfel că, după 30 de ani, forțați de restricții, s-au ucis mai puțini copii (rata a scăzut de la 46% la 35%) și s-au născut mai mulți. Statul a fost acuzat imediat că încurajează nașterile și descurajează avorturile!

Organizația Mondială a Sănătății strânge datele din toate țările (nu este vorba decât cele referitoare la clinicile de stat!) și face anual un bilanț al copiilor uciși prin avort. Este vorba de **peste 50 de milioane de copii omorâți în fiecare an în toată lumea!** Adică o țară mai mare decât Ucraina. Aceasta înseamnă că zilnic sunt uciși către 150.000 de copii!!!

Și atunci: *„O astfel de durere precum acest război era cu neputință să nu vină...”.*

Ce ne rămâne de făcut? *„Pentru râurile de sânge se răspunde doar cu râuri de lacrimi de pocăință, dar acestea sunt prea puține, ca să se reechilibreze balanța...”*

SPOVEDANIE

Preoteasa Ioana de la Cil

Cât sunt eu fără de rușine!
Greșelile aproapelui am dezvelit,
Mereu l-am judecat și osândit
Și-am zis că e mai rău ca mine.

Chiar egoismul meu barbar
A biciuit semenul meu.
Îl doare, geme foarte greu,
Dar eu sunt tot hoinar.

Acum este flămând și însetat,
Se mistuiește-ncet dorind iubirea mea,
Eu însă m-am întunecat
Și inima-mi e piatră grea.

Și cel de-aproape-al meu ar vrea
O clipă sufletul să îi ascult.
Eu l-am închis în temnița cea grea
A nepăsării. Și stau mut.

Pe Domnul slavei eu am răstignit
Și ieri și azi și-n orice ceas.
Nădejdea care însă mi-a rămas:
Că vei veni, Cel preasmerit,

Pe piatra sufletului meu să Te așezi.
Tu de îndată ai să mă-nviezi.
Și-o picătură din iubirea Ta
Va face doar lumină-n viața mea.

Versuri

Mărțișoare

Andrei Anania

Mărțișoare tricolore,
Peste creste și poteci,
Netede și colțuroase,
Când dușmanii sunt satrapi.

Între gânduri și cuvinte,
Și nestăviliți drumeți,
Vă dorim să creșteți drepte,
în virtuți și frumuseți.

Să primiți cu brațe calde
Copilașii din iubire,
Iar în inimă să umpleți
Ghiocei de planuri sfinte.

Neamul nostru e rănit
Și așteaptă vindecare,
Un cuvânt, o vorbă bună
Și un braț de-ncurajare.

Goarna luptei fie Sfântă,
Sub a Maicii ascultare,
Și a Fiului chemare,
Peste Țară și hotare.

Cheamă, Doamne, peste suflet,
Și adu-ne primăvară,
Să ne deșteptăm cu toții
Din a morții adormeală.

Moșii noștri stau sub glie
Și așteaptă să-i trezim,
Să ne dea din limba pietrei,
Când mișeii ne supun.

Strânge, Doamnă, sub mantaua-Ți
De credință și de Har,
Oaste Sfântă, și trimite
Rafaelul cu-al său dar.

Maică Sfântă, mucenicii,
Sfinții noștri, frați, surori,
Îi chemăm în legăminte,
Să ne fie scut și minte
în cuvintele ce dor.

Iar ca ultimă dorință,
Prin a Duhului căință,
Pentru-a noastră neputință,
Dăruiește biruință
în a Crucii năzuință.

Împăratului, credință ortodoxă și putere,
Să ne scape de pierzare,
De a celui ce ne pare, miel la vorbă,
dar la fapte - un balaur de-ngâmfare!

Îndemn la început de Post

Toate sunt bune. Este bună **lacrima** vărsată cu umilință; este bună **rugăciunea curată**, de noapte și de zi; este bună **răbdarea** sudalmelor; este bună **silința** la lucrul mâinilor; este bună **privegherea** prin citit; este bună **vorba scurtă** și sănătoasă; este bun **postul potolit**, mâncarea și băutura cu socoteală; este bună neîncetata **aducere aminte de moarte**, urmarea vieții sfinților; sunt bune **lepădarea îndrăznelii** și sârguința către dumnezeiasca **smerenie**; toate acestea plinindu-le, cum zice apostolul, faceți lucruri bune.

Deci, o fiilor, să suferim aceste puține zile, ca să purtăm cununa dreptății. Cât s-au ostenit părinții noștri cu posturi, cu denii, cu lacrimi, cu rugăciuni și cu tot felul de chinuri pustnicești! Acum însă nu simt nici o durere din ostenelile lor cele trecute, căci au primit bucuria cea nespusă. Deci și noi asemenea să nu ne înfricoșăm de scârbe, fiindcă sunt vremelnice și în puțină vreme trec ca un vis și ca o umbră. Nici să ne lenevim, ci să săvârșim poruncile lui Dumnezeu cu bucurie.

Să vă dea Dumnezeu îndrăzneală și putere, întărindu-vă în ostenelile duhovnicești și trupești.

SF. TEODOR STUDITUL

Cetăți de scăpare

SFÂNTA SCRIPTURĂ în temniță

Avem azi Biblia întreagă, în diferite formate, sau numai Noul Testament, cu sau fără psalmi, cu scris mai mic sau mai mare, cu imagini, cu comentarii, bilingvă, aurită, reproduceri ale vechilor traduceri, Biblia pentru copii, aplicații pe calculator, tabletă și telefon, Biblia audio sau pe youtube. Ne este însă foarte greu să citim și numai câteva versete într-o zi, prinși de atâtea treburi și distrași de atâtea informații.

Când, în anul 1947, lucrurile se arătau tot mai potrivnice mai ales pentru Biserică, o femeie s-a hotărât să învețe cât mai mult din Biblie pe dinafară, gândindu-se că va veni o vreme când aceasta va fi interzisă și poate chiar confiscată. Acești oameni, odată ajunși în închisoare, au fost adevărate biblioteci și prilej de multă întărire pentru ceilalți deținuți.

În temniță, mai ales după 1948, deținuții nu aveau voie să aibă cărți, hârtie, creion. Cei care îi închiseseră știau că astfel nu numai timpul ar fi trecut mai ușor, ci oamenii s-ar fi întărit. Însă Dumnezeu nu i-a lăsat pe acești mărturisitori ai Săi, ci a rânduit ca în cele mai izolate locuri să pătrundă când și când cuvântul scris. Sf. Scriptură circula doar în fascicole, de câte 3-4 pagini.

„Plângeam și citeam sub pătură. Niciodată cărțile sfinte n-au fost citite atât de bine, niciodată cuvântul nu a avut atâta înțeles. Citeam și învățam pe de rost, repetam în cursul zilei...”.

*„În felul acesta **adunam hrană pentru zile negre**.”*

*„Această carte sfântă, **Cartea Cărților**, carte inspirată, dumnezeiască, **a fost cea mai bună hrană sufletească a deținuților creștini** din toate timpurile și de oriunde. Ajutorul a fost pentru ei imens. Unii s-au refăcut prin ea, s-au regăsit, s-au recules. Multora le-a dat liniștea. Pe unii i-a salvat de la nebunie. Pe alții i-a cumințit și i-a făcut înțelepți, tuturor le-a fost de mare ajutor.”*

Nicole Valery Grossu a fost închisă la un moment dat la carceră pentru că a vrut să dea mâncare altei deținute. Erau la închisoarea Mislea, fostă mănăstire. În timpul muncilor zilnice obligatorii, Nicole a reușit să intre în biserica dezafectată a mănăstirii și a găsit o Sf. Scriptură pe care numai Dumnezeu a ajutat-o să o scoată de acolo.

Ajunsă în celulă, Nicole a desfăcut cartea sfântă în 66 de bucăți, după numărul cărților Vechiului și Noului Testament, și a dat pe rând, fiecărei colege de suferință, câte una. După ce citeau o carte, luau alta. Fascicolele au fost puse într-o cutie metalică de biscuiți, pe care o ascundeau într-o firidă în fiecare zi. Timp de 4 ani, acea Biblie fragmentată a circulat între femeile închise pe nedrept, făcând adevărate minuni în sufletele lor. Nicole mărturisește: *„Am asistat la convertiri emoționante, la strigăte de durere și de bucurie, la schimbări profunde de caracter, la izbucniri de viață și la reînnoire...”*

*„**Din ziua în care Biblia a început să circule printre noi, viața noastră s-a schimbat cu totul**... Zilele treceau liniștite, repede, mai repede ca altădată. În locul unor femei stând ore întregi cu privirile fixate în tavan sau pe ziduri, al unor grupuri șușotind și punând la cale tot felul de planuri pentru ziua eliberării, vedeai cum deținutele se reunesc în grupuri să citească, pline de credință, cartea minunată adusă și păstrată cu atâtea riscuri.”*

La Târgu Ocna a circulat o parte din Sfânta Scriptură. Un fost deținut povestea că nu a avut cum să copieze textul, dar că a început să-l învețe pe de rost. Întâi Evanghelia după Ioan, apoi cea după Matei. Le repeta în fiecare zi. Setea de cultură și mai ales setea după Hristos a caracterizat viața deținuților de aici. În penitenciar a fost introdus un Nou Testament, care a circulat în foi volante. S-au învățat texte sfinte pe de rost. **Erau tineri care știau pe dinafară aproape tot Noul Testament.**

„Din 1946, la Aiud a început vânătoarea cărtilor religioase și mai ales a Bibliei. Noi, deținuții vechi, i-am îndemnat pe toți să le citească cu grijă și, pe cât se poate, să le ascundă după citire. Ascunderea se făcea mai ales în salteaua de paie. Dacă te găseau citind, ți se confisca și căutau și prin celulă. Cărțile confiscate se trimiteau la ars odată cu lemnele care încălzeau celularul. Procedam ca primii creștini care ascundeau cărțile sfinte și nu le predau asupritorilor păgâni.”

Asceți din lume

LAMBRINI VEȚIOS

- mântuirea în familie -

Lambrini s-a născut în Grecia, în 1918. A terminat numai școala primară, dar citea cu nesaț Sf. Scriptură și alte cărți duhovnicești. În tinerețe, rugându-se să devin monahie, o voce i-a spus:

- Cel mai bun lucru pentru tine este să te căsătorești, ca să fii încercată, să te coci. La mănăstire dacă vei merge, nu te vei chinui atât de mult. Acolo tot ce fac ceilalți vei face și tu, fie de mănâncă, fie de se roagă, în lume însă vei întâlni răutate, invidie. Ia, așadar, putere și luminare și lucrează cât poți!

Astfel, după ce a împlinit douăzeci de ani, s-a măritat și a dobândit doi copii, pe Spiridon și pe Stratula. Viața ei nu a fost deloc ușoară în familia soțului ei, fiindcă în aceeași casă trăiau 13 persoane. Mai ales socrul ei se purta față de ea foarte urât, o disprețuia și o rănea prin cuvintele sale. Lambrini însă **a reușit să le treacă pe toate cu răbdarea**. La ocările lui ea îi răspundea:

- Spune-mi orice vrei. Eu sunt mută.

În ciuda atâtor greutăți și a muncii la câmp obositoare, ea nu lăsa să treacă nici o clipă din zi fără să se roage și să-I mulțumească lui Dumnezeu. După ce i-a dobândit pe cei doi copii ai săi, a trăit cu bărbatul ca niște frați. Noaptea, el dormea, iar Lambrini citea cărți la lumina unei candele și a lumânării. Mânca un singur fel de mâncare, și aceea uscată. Și această rânduială a ținut-o toată viața. De obicei, mânca pâine cu măsline. În primele trei zile ale Postului Mare nu mânca și nu bea nimic. Se împărtășea miercuri și apoi continua postul cel desăvârșit. În zilele în care nu mânca nimic, doar bea pe la ora 3 după-amiază o lingură de apă caldă. Mâncarea ei obișnuită era cartofi fierți cu oțet.

De la vârsta de treizeci de ani și-a cusut un sac de păr și l-a purtat pe trup toată viața, pentru asceză și rea-pătimire. Nimeni însă nu știa aceasta. L-a purtat timp de 54 de ani și niciodată nu l-a spălat. Înainte de adormirea ei i-a poruncit fiicei sale să nu-l spele niciodată. Toți cei care l-au văzut mărturisesc că arată de parcă ar fi scos din mașina de spălat și că **răspândește mireasmă**.

După ce și-a căsătorit copiii, de la vârsta de patruzeci și cinci de ani a încetat lucrările agricole și s-a dăruit cu totul nevoinței și rugăciunii. **Viața ei era o neîncetată rugăciune**, făcută acasă și la biserică, unde mergea regulat și se împărtășea des. Rânduiala ei zilnică era următoarea: dormea două ore în decursul a douăzeci și patru de ore, noaptea de la ora 3. Se ruga cu metania în genunchi și apoi făcea metanii mari. Citea toate slujbele în fiecare zi. Celor care se minunau de ea că putea să-și petreacă ziua întreagă în citirea cărților sfinte le spunea că timp există pentru toți: ***Este de-ajuns să citești chiar și o singură pagină pe zi, numai să se facă cu credință***. Toate acestea le făcea cu binecuvântarea duhovnicului ei, cel care i-a dat canonul rugăciunii.

Deși nu a făcut studii, citea multe cărți patristice, le înțelegea și le tâlcuia. Oameni cu studii, chiar și profesori universitari, mergeau să o asculte pe bunica Lambrini; simțeau o evlavie deosebită pentru ea, fiindcă se dăruise cu totul lui Hristos, dar și pentru că vedeau Harul dumnezeiesc săvârșind lucruri minunate prin ea. Adeseori mintea ei era răpită și vedea taine negrăite ale veacului viitor. Rugăciunea ei era ascultată. Iată mărturia unei femei:

„Soțul meu juca la cărți și neglija casa. Ajunsesem într-o situație dificilă.

– *Nu te teme,* mi-a spus bunica Lambrini*, pe toate le va aranja Domnul Iisus Hristos. Ajunge să arăți că ai credință în El.*

Apoi mi-a cerut să mă scol la ora 3 dimineața și să mă rog făcând 40 de metanii. Mi-a dat să citesc și niște rugăciuni și mi-a spus că se va ruga și ea ca să ne ajute Domnul. Am făcut așa cum mi-a spus mătușa Lambrini, dar fără să știe soțul meu, și după 40 de zile toate s-au schimbat deodată. Soțul meu nu a mai jucat cărți, ci a început să muncească la câmp și să se ocupe de familie. Astfel, starea noastră economică s-a îmbunătățit.”

Vedea de mai înainte ceea ce avea să se întâmple și adeseori **spunea că ne așteaptă ani foarte grei.** Se mâhnea pentru copiii mici și spunea:

– *Dacă ar ști prin ce vor trece!*...Dar apoi completa îndată:

– *Are grijă Dumnezeu... îi va iconomisi pe creștini*. Mai spunea că Hristos nu o lasă să descopere mai multe.

Sufletul ei a zburat ca o pasăre la Cer în ziua de joi, 17 octombrie 2002. La mormântul ei vin mulți oameni. Se roagă și primesc putere. O femeie, care îi cerea sfatul mătușii Lambrini atunci când trăia, era mâhnită, fiindcă soțul ei urma să facă o operație complicată de inimă. După ce s-au închinat la mormântul ei și s-au rugat, s-au întors acasă. Noaptea în vis a văzut-o pe bunica Lambrini care i-a spus:

-Nu te mâhni, căci bărbatul tău se va face bine. Dar înainte de a merge la spital, să faci o prescură și să o duci la biserică. Într-adevăr, a făcut prescura și toate au mers bine.

Să avem rugăciunile ei!

I.G.

Pe drumul PSALMILOR

Preot Ștefan

Psalmul 3 (2)

Psalmul 3 are și un **tâlc istoric**. David nu inventează, ci prroocește, dar toate acestea au o relevanță pentru timpul istoric în care el a trăit. În Cărțile Regilor veți găsi cum a pătimit David, căci toate cuvintele sunt pliate pe realitate. Câți s-au sculat asupra lui cu armată, inclusiv fiul lui, Abesalom, astfel că s-a împărțit poporul în două: cei care țineau cu el, cel uns de Dumnezeu, și cei care țineau cu fiul lui, care era uzurpator, dar pe care David îl iubea mult. Cu toate acestea, Abesalom se ridică împotriva lui și încearcă să ridice tot Ierusalimul și Țara Sfântă împotriva lui David. Cum să nu înțelegem aceste cuvinte istorice atât de reale? Când zice *„mulți se scoală asupra mea”*, se referă la fiul lui, la armata și generalii acestuia. Însă nădejdea lui David este la Dumnezeu, că nu-l va lăsa. Aceasta este lupta și durerea lui.

Iar muntele cel sfânt este muntele Sionului. Locul unde stă Dumnezeu este închipuit de munții cei veșnici, adică **El stă în niște munți înalți, care nu au materialitate, ci spiritualitate**. David adusese chivotul legii în Ierusalim și Sionul a devenit muntele cel sfânt, locul unde erau tablele legii pe care le scrisese Dumnezeu cu degetul Lui. Mai era acolo păstrat toiagul lui Avraam, care odrăslise - semnul preoției și al Vechiului Testament, pe care îl făcuse Dumnezeu cu poporul ales, prin preoția lui Avraam și a urmașilor lui. Era și năstrapa (recipient închis) cu mană. Căci atunci când au fost prin pustie și au venit din Egipt în Țara Sfântă, au fost hrăniți cu mană (ca o zăpadă dulce) care a căzut din cer timp de 40 de ani. Iar după aceea au păstrat-o în năstrapă și nu se strica, ca să vadă tot neamul lui Israel ce au mâncat străbunii lor și cum au trăit timp de 40 de ani.

Muntele Sionului - Ierusalim

Întotdeauna când ești îngrijorat, nu mai ai somn și, dacă dormi, ești zbuciumat și ai vise de groază, nu te odihnești. Tocmai **aceasta dovedește nu ignoranța, ci credința lui David**, care zice: *chiar dacă mii de popoare mă împresoară și sunt în pericol, eu mă voi culca și voi dormi bine*; căci are credință. Numai așa poți să dormi și să te odihnești când ești în pericol. Știi că Dumnezeu este cu tine și lași viața ta în mâna Lui. Nu vezi cale de ieșire, dar știi că El nu te lasă și va găsi cale. Așa gândea și David. Somnul acesta este plin de nădejde și când te trezești, ești și mai odihnit și mai plin de credință, pentru că *a Domnului este mântuirea și peste poporul Tău binecuvântrea Ta*.

Mai este și **interpretarea duhovnicească**, a fiecărui suflet în parte, care se referă la noi, la lupta sufletului nostru. *Doamne, cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc!* Așa spunem mereu când vin necazurile și auzim gândurile fricilor care strigă: *unde este Dumnezeu?* Când vin fricile și neliniștile, și ne silim să le biruim, când vin necazurile, ca neamurile multe care ne împresoară, ce trebuie să faci? Ce trebuie să spună omul când vine acest război asupra lui? *Doamne, sprijinitorul meu ești și Cel ce înalți capul meu!* Aceasta **să o scriem la căpătâiul patului nostru ca să nu uităm**; chiar și la crucea noastră de mormânt o putem scrie. Aceasta înseamnă că am avut multă nădejde în viață noastră și chiar și după moarte, nădejdea aceasta a Învierii ne va ridica. Când vin mii de necazuri, să strigăm în rugăciune către Dumnezeu, Cel care ne va auzi din muntele cel sfânt. Iar nădejdea că El nu ne va lăsa, va face să avem somn liniștitor. *A Domnului este mântuirea* - credem că de la Domnul vine ajutorul și salvarea, El este mântuirea noastră. Și peste toți ai Lui este binecuvântarea!

COPIII NOȘTRI, în fața morții

Lângă granițele noastre, de mai bine de o săptămână, viața s-a schimbat. Copiii ucraineni trăiesc printre sirene, bombe, unii și-au pierdut părinții, alții au fugit cu mamele lor din calea războiului, iar câțiva dintre ei au trecut la Domnul. De la o viață mai mult sau mai puțin fericită, dar liniștită... Deși pe noi ne -a ferit până acum Dumnezeu de acest greu, o parte dintre copiii din obște – cei care învață la Școala Sf. Nicolae – au întâlnit săptămâna trecută moartea. Probabil, majoritatea pentru prima dată...

Acum 4 ani **Cristina-Elena** s-a întors definitiv din Italia și locuia cu mama și cu fetița ei, Gianina-Frederica. A ajuns la biserica noastră și venea la slujbe, se spovedea, se împărtășea. Apoi a aflat de Școala Sf. Nicolae și și-a dat fetița acolo. Era foarte bucuroasă că Gianina învață la școala noastră, că e un mediu bun.

De vreo 2 ani s-a îmbolnăvit de cancer. Mergea singură cu trenul la Timișoara, să facă chimioterapie. Acum câteva săptămâni a fost ultima dată când o parte dintre noi am văzut-o la biserică. Slabă, plângând pentru greul prin care trece și mai ales pentru fetița care va rămâne singură. Părintele a mângâiat-o. De atunci, a mai trimis mesaje prin care a rugat obștea să o pomenească, pentru că avea dureri mari. Apoi, vinerea trecută, părintele Ioan (cel nou hirotonit) a mers la ea de urgență să o împărtășească ultima dată și la puțin timp, Cristina a adormit. Gianina a aflat de moartea mamei abia sâmbătă.

Duminică seara, cine a fost la priveghi, a avut surpriza să vadă o sală plină de familii. Erau părinți cu copii, colegii Gianinei dintr-a treia, dar și alți copii – mici și mari.

Iată câteva cuvinte ale Giorgianei actrița, care a fost acolo:

„Ce m-a impresionat foarte tare a fost faptul că părinții ***și-au pregătit copiii****, i-au adus să vadă că nu este doar viață și bucurie, ci și moarte; că viața de aici este doar o trecere. Dar m-a impresionat și că* ***acești copii au învățat că dacă ai un prieten, trebuie să fii lângă el și în momentele grele****. În aceste vremuri tulburi, cei mici au văzut că* ***trebuie să fim uniți și că Hristos ne unește****. Ei nu doar au aflat aceste lucruri, ci chiar le-au trăit! Iar în timpul slujbei de priveghi au început să cânte, cu glasurile lor curate și cristaline, dând răspunsurile la ectenii. Era nu doar tristețe, ci și nădejde, pentru că vedeam dragostea copiilor. Nu le-a fost frică să privească fața celei adormite. Au rămas tot timpul lângă Gianina și lângă sicriu, în picioare, privind viața în față, cu tot ce înseamnă ea. La fel a fost și a doua zi, la înmormântare. Au înconjurat-o pe Gianina cu multă dragoste, ca într-o familie. Fiecare avea câte un trandafir în mână, pe care l-au așezat pe mormânt. M-au impresionat mult și zic că și pentru astfel de momente merită să existe Școala Sf. Nicolae, care e o mare familie, unde copiii învață să se manifeste ortodox, adică firesc în orice situație.”*

I-am întrebat și pe câțiva părinți despre acest moment, despre cum i-au pregătit pe copiii lor pentru întâlnirea cu moartea, despre cum au reacționat cei mici:

„Copilașii s-au comportat exemplar, parcă erau adulți. Am vorbit cu ei, în ochișorii lor au apărut lacrimi, însă le-am spus că mama Gianinei s-a dus în Cer și că de acolo va veghea asupra ei, că mereu va fi lângă ea cu duhul. Că mereu îi va simți prezența... Eu am trecut prin așa ceva și legătura dintre mine și cei dragi nu s-a pierdut, mereu îi simt aproape, mai ales în momentele grele. Normal că ei mi-au tot spus că nu vor să mă piardă. Prin gesturile lor înțeleg că acest eveniment i-a maturizat un pic. Și ce-am mai observat este că au fost și ***sunt foarte receptivi la durerea aproapelui****.”* **Monica**

„Sofia, cea mare, este colegă cu Gianina; fetele au fost și la înmormântare, și la priveghi. Se tot întrebau și copiii cum de Gianina nu plânge deloc și totuși ei i-a murit mama. ***Eu le-am spus că Dumnezeu, pe unii oameni pe care îi iubește, Se grăbește să-i ia la El, iar pe cei ce rămân îi întărește****. Bineînțeles că întrebările au fost multe, și de genul: dar dacă vei muri și tu??? Eu le-am spus că mai trebuie să rămân, să creșteți mari, să vă căsătoriți, să am grijă de copiii voștri... Și să muncim împreună pentru mântuire.”* **Nicoleta**

„În primul rând, copiii au fost solidari cu Gianina, au vrut să-i fie alături. Au rezonat cu suferința ei și au vrut să-i fie spre mângâiere. ***Au înțeles moartea ca pe-o trecere****, dar cred că* ***e și o lecție de maturitate*** *– cumva -, în vremurile în care trăim și care pot oricând să degenereze. Până la urmă, moartea e parte din viața omului și e o certitudine. De acum e și vârsta când copiii își pun întrebări legate de originea omului, existență, viață și, inevitabil, plecare. Dacă deschidem ochii, vedem cât de fragil e totul în jur și cât de mare nevoie avem ca Cel Care a învins moartea să ne fie Povățuitor spre viața de veci.”* **Mircea**